

gen noget vanskeligere end for Staten. Staten har den Udvej, som blandt andet det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) var lidt inde paa, at den gennem forøgede Skatter kan dække den Slags ekstraordinære Udgifter, som her er Tale om, og Staten er saa heldigt stillet, at den er i Stand til at lægge disse Skatter der, hvor Eynen til at bære dem er. Men saaledes er Kommunerne ikke stillede. Hvis der eksempelvis til denne Lov knyttede sig en Indtægtslov, som sagde, at alle de Merudgifter, som foranlediges ved, at Staten ser sig nødsaget til at gøre dette, og ved, at Kommunerne som Følge deraf ogsaa vil blive nødsaget til at gøre noget lignende, vil Staten dække gennem en ekstraordinær Skat paa meget store Indtægter, en Krigsskat eller lignende, altsaa dække saavel Statens som Kommunernes ekstraordinære Udgifter, saa kunde jeg godt være det ærede Medlem følgagtig og sige: Lad os ikke spare, naar blot vi ved, at Byrderne lægges der, hvor Indtægterne er. Men jeg er ikke blind for, at hvis Kommunerne som Følge af denne Lov skal paalægge en højere Skat, vil den ogsaa ramme Indtægter, som er betydeligt lavere end dem, der her faar Dyrtidstillæg. Jeg erkender, at det er rimeligt og retfærdigt, at Tjenestemændene stiller et Krav — blandt andet, har de vel ogsaa for saa vidt en Berettigelse til at gøre det, som deres Tjeneste i det forløbne Aar har været strengere, end den ellers er. Men jeg kan ikke se bort fra, at disse Krav i nogen Grad maa overvejes, under Hensyn til de daarlige Livsvilkaar, hvorunder saa mange Tusinder af vort Lands Borgere lever i Øjeblikket, og som vi er ude af Stand til at raade Bod paa. De Love, Staten har givet for at yde Hjælp paa forskellig Maade, rækker jo ikke nær op til de Grænser, der her er Tale om. Dyrtiden vedbliver at herske, og ingen ved for Alvor Midler derimod. Det kan jeg ikke glemme, naar jeg skal være med til at forhandle om et Lovforslag som dette. Men som sagt: Folketinget er efter mange Genvordigheder blevet enigt om det foreliggende Lovforslag, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til dets Gennemførelse i den Skikkelse, hvori det er kommet herop.

Oluf Jensen: Den ærede sidste Taler talte om, at denne Lov vilde faa Konsekvenser for Kommunerne, og der blev ogsaa talt en Del om Kommunerne i Folketinget i Gaar. Jeg vil dertil blot sige, at adskillige Kommuner har vedtaget at yde deres Tjenestemænd Dyrtidshjælp, der er en Del højere, i nogle endog betydeligt højere, end det her foreslaaede. Jeg tror altsaa ikke, at Konsekvensen af Lovforslaget for Kommunerne faar Betydning, for Kommunerne vil være villige til at yde deres Funktionærer en Nødhjælp i dette Tilfælde.

Finansministeren (Brandes): Jeg har først nogle Bemærkninger at gøre til det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), som i øvrigt sluttede sig til Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger, og for saa vidt ogsaa til den Betragtning, jeg havde gjort gældende, at det høje Ting uden Risiko kunde vedtage dette Lovforslag i den Form, hvori det nu foreligger, og at det vist helst burde gøre det uden at indlade sig paa Forandringer, som det kan blive meget vanskeligt at gennemføre. Det ærede Medlem sagde, at hvad Ordføreren og Finansministeren havde enedes om i Folketinget med Hensyn til visse Punkter, der ikke direkte er indeholdte i Lovforslaget eller i Folketingets Betænkning, var hans Parti heroppe enigt i, nemlig for det første i, at Overarbejdspenge, for saa vidt de ikke gik ud over 300 Kr., kunde ligestilles med privat Indtægt, saaledes som Lovforslaget opfatter privat Indtægt, og dernæst i, at der ikke paa nogen Maade — heri gav han Finansministeren Ret — var disponeret over det Beløb, som, hvis man vil bruge det Udtryk, spares, hvis dette Lovforslag vedtages, i Modsetning til, hvad der var kommet til Udgift for Staten, hvis det oprindelige Regeringsforslag var blevet vedtaget. Dertil maa jeg sige ligesom det ærede Medlem, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan yde andre Dyrtidshjælp end dem, Lovforslaget nu omfatter, maa være Genstand for en ganske fri Forhandling mellem de vedkommende Ministre og Rigsdagen, og at Spørgsmaalet om saadan videregaaende Dyrtidshjælp ikke berøres af dette Lovforslag.